

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

I. Manu. — *Puterea pledantă.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție secția II.* — Vânzare. — Temere de evicțiune. — Suspendarea prețului. (C. N. Iuca cu Bobe Călinescu și alții).

Curtea de Apel din Iași Secția II. — Daune cominatoril. — Data dela care încep a curge. — Suspendarea în apel. (Soc. Anon. Froim Fischer & Co. cu Soc. „Sticlăria Maxut“).

Tribunalul Jud. Ialomița Secția II. — Sentințe. — Practica. — Lipsa susținerilor și concluziilor formulate de părți. — Dacă poate fi motiv de contestație. (Gh. Băra cu Ana Preotul Mihal D. Chiriță).

Bibliografie.

PUTEREA PLEDANTĂ¹⁾

Sub privirea blândă a lui Crist din sala Curții cu jurați, simbol al tuturor nădejdlor celor supuși judecății omenesci, într-o adunare sgomotoasă și nepotrivită cu locul ales, numărul cel mai mare al magistraților apărării prezenți, mulți din ei întorcându-și privirile de la icoana din perete, s'au înțeles într'un gând a-și părăsi magistratura și a lăsa în urma lor, pe un timp nehotărât, grămada nădejdlor puse în lumenele lor să tindă spre desnădejde.

Elementele pledante din întreaga țară, cu mici excepțiuni, au declarat greva. Ne este dat pentru prima oară a vedea spectacolul puțin înălțător al unei întregi corporațiuni intelectuale, cu suma de talente și însușiri proprii fiecăruia, refuzând a da fructele inteligenței ei celor care s'au încrezut în ea, — unei corporațiuni care se fălește a fi auxiliara justiției, organizând prin organul ei central o insurrecțiune contra unor legi regulat votate și o amenințare contra legiuitorului viitorului, — unei corporațiuni, care se intitulează cu atâta mândrie magistratura pledantă sau magistratura apărării, făcând magistraturei adevărate, a cărei ramură se laudă a

fi, injuria de a dezerta postul ei la bară și de a lăsa părțile fără apărare.

Odată cu încercarea de a se pune mai presus chiar decât puterea judecătorească efectivă, acaparând prin legea ei organică, în anumite împrejurări o parte din acțiunea disciplinară contra membrilor acestei puteri, dela ajutorul de judecător până la cel mai înalt magistrat, aberațiune din fericire măturată prin ultimă lege a organizării judecătorești, această corporațiune a mai reușit, prin aceeași lege organică, a-și crea un organ central unic, care, pe lângă caracterul unei organizațiuni profesionale autonome, se bucură și de patronarea Statului, având astfel protecția acestuia fără a avea nici o obligațiune legală față de el, fără a se țarmuri prin lege măcar eventuale te: dințe de agresiune contra instituțiilor Statului, ca cele de astăzi. Statul merge cu placiditatea lui sfioasă până acolo, încât dă azil adunărilor furtunoase provocate de organizările de avocați, culminând într-o acțiune, culpabilă în drept privat și subversivă în drept public, în solemnitatea unei săli închinată eforturilor justiției de a scoate la iveală adevărul și de a face să triumfe dreptatea, în care toate pasiunile trebuie să se spargă în fața icoanei simbolice din perete,

Organul central al barourilor are ambițiuni înalte. S'a vorbit de a patra putere în Stat, pe care ar reprezenta o presa. Expresiunea nu este exactă. Presa este o putere de o importanță netăgăduită. Controlul ei neobosit poate, în dese împrejurări, să exercite o acțiune hotărâtoare asupra puterilor constituționale ale Statului. Presa însă nu dispune de putința unei acțiuni materiale asupra ruajelor Statului. Condeiu nu poate exercita decât o acțiune pur intelectuală, secundată de avântul ce-i dă tiparul prin puterea lui de expansiune.

Nu tot astfel cu puterea barourilor sindicalizate sub o firmă prescurtată în trei litere, după modelul ce există în Franța cu firma magică C. G. T. Barourile sindicalizate, în tăcerea legilor de poliție și

1) *Dreptul* fiind o tribună liberă și independentă publică acest articol sub răspunderea autorului fără a aproba sau desaproba conținutul lui.

siguranță actuale, ne arată că dispun astăzi de o putere covârșitoare de care înțeleg a uza, și care fac din ele o adevărată putere în Stat. Ele recurg la un mijloc, pe care însuși președintele Uniunii avocaților... din Franța, D. Appleton, însuși decanul de Ilfov îl declară afară de lege, deși nici un text formal nu-l oprește până acum. Ele paralizază, prin abstențiunea concertată de la oficiul lor, nici mai mult nici mai puțin decât întregul aparat al justiției, până li se vor îndeplini exigențele, până se vor schimba legile existente după voința lor, până se vor vota legile noi astfel cum vor ele.

Nimic mai simplu: câte-va întruniri prin România Mare urmate de banchete, puterile constituite prevenite, ce e drept, la timp, mandat dat U. A. R. ului, executat strașnic prin ordine circulare telegrafice și iată de-odată pe toți avocații din țară, cei care vor și cei care nu vor, condamnați la supliciu tăcerii, sub pedeapsă... aceasta nu ni se spune, dar, văzând slaba rezistență, ni se pare că și pedeapsa ar putea să fie strașnică.

După ce ne-am delectat, din partea unor corifei, cu paradoxe comice, ca magistratura pledantă, opusă magistraturei condamnării, iată-ne în fața unei realități netăgăduite, puterea pledantă opusă celor trei puteri ale Statului de care vorbește Constituția.

Nu ne preocupăm de legile sau de proiectele criticate, nici dacă criticele, care interesează pe avocați până a renunța pe timp nedeterminat la mijloacele lor de existență, sunt de ordin general sau de ordin pur profesional. Admitem chiar că legile ar fi criticabile. Ceeace nimeni nu poate admite este procedeeul întrebuițat. Statul are ca primă datorie a veghea la siguranța lui și a nu tolera un Stat în Stat.

Uniunea avocaților din România, sub alcătuirea și direcția ei actuală, fără îngrădirile indispensabile, s'a condamnat singură. Are însă norocul, că am intrat în vacanța Paștelui și că după ea vom găsi multe schimbate și alte chestiuni mai mari la ordinea zilei. Astfel va rămâne impresia unei manifestări în fața căreia Statul a capitulat. Va trebui deci să mai facă și altă dată una ca aceasta, când țara va avea răgaz să reflecteze și va ști să spună barourilor că nu tolerează a fi guvernată de cei pe care nu i-a poftit s'o guverneze.

27 Martie, 1926.

I. Manu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNEA II

Audiența dela 10 Noembrie 1925

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

C. N. Iuca cu Bobe Călinescu, Petre Clipici și alții

VÂNZARE. — CORP CERT. — PIERDEREA LUI ÎN MOMENTUL VÂNZĂRII. — RESTITUIREA PREȚULUI CUMPĂRĂTORULUI. — ART. 791 ȘI 1311 C. CIVIL.

VÂNZARE. — RĂSPUNDEREA DE EVICȚIUNE. — RESTITUIREA PREȚULUI. — ART. 1337, 1338 ȘI 1340 C. CIVIL.

VÂNZARE. — TEMERE DE EVICȚIUNE. — SUSPENDAREA PLĂȚII PREȚULUI ȘI A PROCENTELOR. — ART. 1364 C. CIVIL.

1. Când într'un contract de vindere cumpărare a unui corp cert, obiectul vândut a pierit prin caz fortuit sau forță majoră înainte de a fi predat cumpărătorului, vânzătorul este liberat, iar cumpărătorul obligat totuși a plăti prețul, deoarece cele două obligațiuni ale părților, deși fiecare formează cauza celeilalte, sunt însă independente și au fiecare o existență distinctă; atunci însă când lucrul vândut pierise în chiar momentul vânzării, vânzarea fiind lipsită de unul din elementele esențiale — lucrul —, ea este inexistentă și în consecință cumpărătorul numai dăturește prețul, afară numai dacă lucrul era pierit numai în parte, caz în care cumpărătorul are alegerea de a cere sau rezilierea contractului sau menținerea lui cu reducția proporțională a prețului.

2. Dacă părțile pot să deroage dela dispozițiunile art. 1337 și 1338 c. civil și să micșoreze sau să stingă obligațiunea de a răspunde de evicțiune, totuși potrivit art. 1340 c. civil, stipulațiunea prin care vânzătorul se descarcă de această răspundere, nu-l scutește de a restitui prețul decât numai dacă cumpărătorul a cunoscut la facerea vânzării pericolul evicțiunii, sau dacă a cumpărat pe răspunderea sa proprie.

3. Cu toate că art. 1364 c. civil prevede numai suspendarea plății prețului, iar nu și a procentelor lui, când cumpărătorul este turburat sau are cuvânt de a se teme că va fi turburat prin vre-o acțiune ipotecară sau de revendicațiune, totuși atunci când vânzătorul nu și-a îndeplinit nici obligațiunea de a preda obiectul vândut cumpărătorului, astfel că acesta nu are nici posesiunea nici folosința lucrului cumpărat, el poate suspenda, când e amenințat de un pericol de evicțiune, nu numai plata prețului dar și a procentelor lui.

No. 522. — Resp'ns recursul făcut de către C. N. Iuca contra deciziei No. 105/925 a Curții de Apel din București Secția II în proces cu Bobe Călinescu, Petre Clipici și G. Ciobanu.

S'au ascultat D-nii avocați Chirculescu pentru recurent și Jean Niculescu pentru intimati.

Curtea deliberând,

Având în vedere că decizia supusă recursului constată în fapt că prin actul autentificat de Tribunalul Ilfov Secția Notariat, la Nr. 13571 din 2 Iunie 1922, și transcris la Tribunalul Vlașca la Nr. 2722 din 27 Iunie 1922, C. N. Iuca, recurentul de azi, a vândut intimaților Bobe Călinescu, Petre Clipici și G. Ciobanu, o porțiune de 88 hectare din moșia sa Curta din comuna Gălăteni (Vlașca), cu mențiunea expresă că este rămasă din expropriere, cu prețul de 10.000 lei hectarul, adică în total 800.000 lei, din cari, la facerea actului cumpărătorii au achitat 130.000 lei, urmând ca restul să-l plătească când vor putea, înăuntrul termenului de 10 ani, cu obligațiunea de a plăti un procent de 10% pe an, în două rate semestriale, 23 Aprilie și 26 Octombrie ale fiecărui an, sub sancțiunea rezilierii de drept a contractului de vânzare, în caz de neplata procentelor la epocile stabilite sau a capitalului în răstimp de 10 ani; că, în acelaș act se mai specifică că cumpărătorii vor intra în posesiunea de fapt a porțiunii cumpărate la 1 Octombrie 1922, că moșia nu este supusă nici unei sarcini și că vânzătorul va răspunde de orice evicțiune totală sau parțială; că, după 13 zile, la 15 Iunie 1922, agronomul regional al județului Vlașca ia cu proces-verbal în posesie 70 hectare două arii din terenul cumpărat de intimati, în executarea deciziei de expropriere a comisiunii Drăgănești din 23 Aprilie 1921; că, față cu această executare, cumpărătorii previn pe vânzător prin notificarea din 26 Septembrie 1922 că vor plăti prețul numai în proporție cu suprafața ce li se va preda, cerându-i să facă demersurile necesare spre a-i apăra de evicțiune; că, deși la 4 Octombrie 1922 nu li s'a predat decât 17 hectare și opt arii, cât mai rămăsese din moșia ce cumpăraseră, intimati au continuat totuși să plătească regulat procentele până la 23 Aprilie 1924 pentru întregul teren cumpărat; că după ce exproprierea din partea vândută a fost confirmată de comisiunile de expropriere și după ce cumpărătorii au primit și o notificare din partea Băncii de Scont din București, prin care erau avertizați că moșia îi este ipotecată pentru o sumă de peste 400.000 lei, cumpărătorii încunoștiințează pe vânzătorul-recurent că în baza art. 1364 cod. civil, pentru nepredarea întregii moșii și existența ipotecelor nedeclarate, suspendă plata prețului și a procentelor până la încetarea oricărei turburări; că, în urma acestei încunoștiințări, cumpărătorii

neplătind la 23 Aprilie 1924 procentele cuvenite, recurentul a cerut și obținut investirea cu formula executorie a actului de vânzare și a procedat la expulzarea depe moșie a cumpărătorilor.

Că, la această expulzare cumpărătorii au făcut contestație, care le-a fost admisă de Tribunalul de Notariat Ilfov, prin sentința cu Nr. 258/924, confirmată în apel, de către Curtea din București Secția I-a, prin decizia supusă recursului cu Nr. 105 din 1925, prin care s'a anulat titlul executor pus pe act, și toate actele de executare făcute în baza lui.

Că, pentru a admite contestația, Curtea de fond constată în fapt, pe baza documentelor cauzei, că la data facerii actului de vânzare (2 Iunie 1922), suprafața de 70 hectare și două arii din terenul vândut era eșit din patrimoniul vânzătorului Iuca, prin efectul hotărârii de expropriere din 23 Aprilie 1921, confirmată de instanțele superioare, cât și prin efectul art. 41 și 42 din legea pășunelor comunale, și deci cumpărătorii, conform art. 1311 cod. civil, pot cere menținerea vânzării numai pentru cele 17 hectare și 8 arii cari se găseau în patrimoniul lui Iuca în momentul vânzării, cu reducerea proporțională a prețului, adică 170.800 lei, preț pe care cumpărătorii l-au achitat în întregime; că nu se dovedește că intimati cunoșteau pericolul expropriării în momentul vânzării; că din adresa cu Nr. 11355/922 prin care Direcțiunea Funciară răspunde la notificarea vânzătorului Iuca, că Statul nu exercită dreptul de preemțiune asupra celor 88 hectare ce voia să vândă intimaților, nu rezultă că li s'a pus în vedere contestatorilor că acest teren este expropriat; că, chiar dacă contestatorii ar fi avut cunoștință despre expropriere, încă vânzătorul nu putea fi exonerat de răspunderea pentru evicțiune și nu poate pretinde plată pentru suprafața expropriată, deoarece prin actul de vânzare nu s'a stipulat că vânzătorul se descarcă de răspunderea evicțiunii, ci, din contră, el și-a asumat formal această răspundere; că, conchide instanța de fond, în asemenea condițiuni, în conformitate cu art. 1364 cod. civil contestatorii erau în drept să suspende plata prețului și deci și a procentelor, întrucât porțiunea expropriată nu a fost nici un moment în posesiunea și folosința lor și nu le-a adus nici un venit; și că ei nu puteau fi expulzați depe suprafața de 17 hectare și opt arii ce le-a fost valabil vândută și al cărei preț s'a achitat integral.

Considerând că art. 971 din codul civil prescrie în adevăr că în contractele ce au de obiect tranzlațiunea proprietății sau al unui alt drept real, proprietatea sau dreptul se transmite prin efectul consimțământul părților, și lucrul rămâne în rizico-

pericolul dobânditorului, chiar când nu i s'a făcut tradițiunea lucrului; iar art. 1311 cod. civil dispune că dacă în momentul vânzării, lucrul vândut era pierit în tot, vânzarea este nulă; că însă dacă era pierit numai în parte, cumpărătorul are alegerea între a se lăsa de contract sau a pretinde reducerea prețului.

Considerând că din acele texte de lege rezultă că atunci când într'un contract de vindere-cumpărare a unui corp cert, obiectul vândut a pierit prin caz fortuit sau de forță majoră înainte de a fi predat cumpărătorului, vânzătorul este liberat, iar cumpărătorul, obligat totuși a plăti prețul, căci cele două obligațiuni ale părților, deși fiecare formează cauza celeilalte, sunt însă independente și au fiecare o existență distinctă; că acest principiu nu se aplică însă când lucrul vândut pierise în totalitate în momentul vânzării, căci atunci vânzarea neavând unul din elementele esențiale, lucrul, rămâne neexistentă și în consecință, cumpărătorul nu mai datorește prețul și, dacă l-a plătit, el trebuie restituit; că, dacă lucrul era pierit numai în parte, cum vânzarea a avut un obiect și a putut să se formeze, cumpărătorul are alegerea de a cere sau rezilierea contractului sau menținerea lui, cu reducerea proporțională a prețului.

Considerând, în speță, că instanța de fond constată că exproprierea celor 70 hectare și două arii din moșia vândută de recurent, fusese expropriată deja prin hotărîrea din 23 Aprilie 1921, deci mai înainte de vânzare, care a avut loc la 2 Iunie 1922; că, împrejurarea că luarea în posesie de către agronomul regional pe seama Statului a porțiunii expropriate, posterior încheierii contractului de vânzare nu poate avea nici o influență în cauză, momentul eşirei acestei porțiuni din patrimoniul vânzătorului fiind acela al hotărîrii de expropriere, iar nu data executării acestei hotărîri.

Că, prin urmare, față de cele mai sus expuse, Curtea a făcut o bună aplicațiune a legii, hotărînd că în speță este aplicabil nu art. 971 cod. civil ci art. 1311 din acelaș cod, și că cumpărătorii sunt în drept a cere menținerea vânzării, cu reducerea prețului în mod proporțional cu partea de teren rămasă neexpropriată, de pe care nu puteau fi expulzați.

Considerând că după art. 1337, 1338 și 1340 cod. civil, vânzătorul este de drept obligat de a răspunde către cumpărător de evicțiunea totală sau parțială a lucrului vândut, sau de sarcinile la cari s'ar pretinde supus acest lucru, și cari n'ar fi fost declarate la facerea contractului de vânzare; că, părțile pot prin convențiune să deroge, să micșoreze sau să stingă obligațiunea de a răspunde de evicțiune, și că stipulațiunea prin care vânzătorul se descarcă

de această răspundere, nu-l scutește de a restitui prețul decât numai dacă cumpărătorul a cunoscut la facerea vânzării pericolul evicțiunii, sau dacă a cumpărat pe răspunderea sa proprie.

Considerând, în speță, că Curtea de fond constată, pe baza actelor cauzei, că în momentul facerii vânzării, cumpărătorii nu au avut cunoștință despre exproprierea anterioară a o parte din terenul vândut lor, că prin adresa Direcțiunei funciare li se punea în vedere numai eventualitatea unei noi exproprieri, și că prin însuși contractul de vânzare, vânzătorul Iuca a arătat că moșia ce vinde este rămasă din expropriere și că își ia răspunderea oricărei evicțiuni.

Considerând că, față de faptele astfel stabilite, instanța de fond era îndrituită a declara că vânzătorul recurent este răspunzător de evicțiune, în conformitate cu textele de mai sus.

Considerând că art. 1364 cod. civil dispune că dacă cumpărătorul este turburat, sau are cuvânt de a se teme că va fi turburat prin vre-o acțiune sau ipotecară sau de revendicațiune, el poate suspenda plata prețului, până ce vânzătorul va face să înceteze turburările sau va da cauțiune.

Considerând că dacă art. 1364 cod. civil prevede suspendarea numai a plății prețului, iar nu și a procentelor lui, motivul este că el a avut în vedere ipoteza când vânzătorul și-a executat obligațiunea și a predat obiectul vândut cumpărătorului; că, însă, când vânzătorul nu și-a îndeplinit această obligațiune și cumpărătorul nu are posesiunea și folosința lucrului cumpărat, este evident că poate suspenda, când este amenințat de un pericol de evicțiune, nu numai plata prețului, dar și a procentelor lui.

Considerând că instanța de fond judecând că intimații au fost autorizați să suspende plata prețului și a dobânzii stipulate, în condițiunile și împrejurările stabilite în fapt și arătate mai sus, — suspendare notificată recurentului Iuca la 17 Aprilie 1924, în urma căreia acesta a investit contractul de vânzare-cumpărare cu formula executorie ca fiind exigibilă (24 Aprilie 1924), instanța de fond a dat o justă interpretare a art. 1364 cod. civil și nu a violat legea.

Considerând că Curtea de Apel declarând că cumpărătorii sunt în drept, conform art. 1311 cod. civil, să ceară menținerea vânzării, numai pentru cele 17 hectare și două arii ce se găseau în patrimoniul recurentului la data vânzării și cari le-au fost valabil transmise, Curtea de Apel era chemată să examineze și chestiunea dacă prețul la reducerea proporțională a fost plătit; că asupra acestui punct Curtea de fond constată, pe baza documentelor cau-

zei și fără denaturarea contractului de vânzare-cumpărare, că prețul aferent celor 17 hectare a fost integral achitat prin vărsarea sumei de 130.000 lei la facerea contractului și a celor trei rate de câte 37.000 lei plătite în comptul procentelor, — constatare care fiind de fapt, scapă controlului Inaltei Curți.

Considerând că astfel fiind, soluțiunea dată de instanța de fond, care a admis contestațiunea intimaților și a anulat titlul executor pus pe contractul de cumpărare-vânzare, cum și toate actele de executare, se menține de considerațiunile de drept de mai sus; că, dar, devine fără interes de a se mai discuta motivul III de casare, prin care recurentul critică argumentarea Curții de Apel cu privire la motivul de contestație relativ la existența sarcinilor ipotecare ce grevau imobilul vândut, motiv ce se invocase de intimați în susținerea și mai mult a contestațiunii lor.

Că, dar, recursul este neîntemeiat și ca atare urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IASI S. II

Audiența dela 3, 5, 11 și 12 Maiu 1926

Președenția D-lui M. Ionescu-Ghinea, consilier

Societatea Anonimă, Froim Fischer & Co. cu Societatea «Sticlăria Maxut»

DAUNE COMINATORII. — DATA DELA CARE ÎNCEP SĂ CURGĂ. — SENTINȚĂ DEFINITIVĂ. — SUSPENDAREA EI ÎN APEL.

Daunele cominatorii fiind acordate într'un scop coercitiv, nu pot curge în principiu decât din ziua când hotărîrea pe care o sancționează a devenit definitivă.

Atunci însă când instanța ultimă de fond, suspendă ea însăși executarea deciziei ei, pe motiv că s'a făcut recurs în Casație și prin darea de cauție, daunele cominatorii nu încep a funcționa decât de a doua zi după data până la care a fost suspendată executarea, când partea căzută în proces, dacă ar fi fost diligentă, trebuia să înceapă executarea.

No. . — Admisă în parte contestația făcută de către Societatea Anonimă Forestieră «Froim Fischer & Co.» în contra procesului-verbal de sechestru încheiat în executarea deciziei comerciale a acestei Curți cu No. 34/924 în proces cu Societatea «Sticlăria Maxut».

S'au ascultat D-nii avocați N. Apoteker pentru contesta-toare și C. Simionescu pentru intimată.

Curtea,

Asupra contestației făcută de către societatea anonimă forestieră „Froim Fischer & Co.” la executarea ce se exercita contra ei prin corpul de portărei a

Tribunalului Botoșaii, la cererea firmei «Sticlăria Maxut».

Văzând că Curtea de Apel din Iași, S. II, prin deciziunea No. 34 din 16 Octombrie 1924, a respins apelul societății anonime Froim Fischer & Co., menținând în totul dispozitivul sentinței comerciale a Trib. Iași, S. III-a No. 125 din 2 Iunie 1924, prin care societatea apelantă este obligată a preda societății în nume colectiv Sticlăria Maxut Frați Stern & Leizerovici, în depozitul fabricii cantitatea de 5672 m. c. lemne esență tare și 6.550 la sută m. c. lemne esență moale, în executarea contractului intervenit prin scrierea cu data de 13 Iulie 1922 și să plătească societății reclamante 4285 lei, sumă ce reprezintă o jumătate din taxa și amenda plătită Statului pentru contractul de vânzare plus 3000 lei cheltueli de judecată, mai fiind obligată contestatoarea să plătească cu titlu de daune cominatorii Societății intime-cate câte 10.000 lei pe fiecare zi de întârziere în predarea cantității de mai sus, în condițiile contractului dintre părți, oșebit 5.000 lei cheltueli de judecată, în instanța de apel.

Văzând că pe baza acestei decizii definitive, investită cu formula executorie, firma «Sticlăria Maxut» obține dela Curte autorizarea de executare în ziua de 26 Februarie 1925.

La somația ce i se adresează, pârâta societate anonimă forestieră cere Curții suspendarea executării, dovedind că a făcut recurs la Inalta Curte de Casație, cerere care se admite la 30 Aprilie 1925, sub condiția depunerii unei cauțiuni de 200.000 lei care se efectuează.

La 16 Octombrie 1925, Inalta Curte de Casație, Secția III-a, prin decizia No. 1407, respingând recursul societății anonime forestiere, Tribunalul Iași autorizat cu executarea în urma stăruinței părții câștigătoare, face comisie rogatorie în acest scop către Tribunalul Botoșani (4 Decembrie 1925), care la rândul său, prin jurnalul No. 10675 din 5 Decembrie 1925, acordă autorizația necesară corpului de portărei.

La 9 Ianuarie 1926, Leizerovici, în calitate de coasociat și reprezentant al societății Sticlăria Maxut, cere portăreilor—pe baza vechii somațiuni—infințarea unui sechestru asupra averii societății forestiere Fischer, pentru realizarea daunelor cominatorii în sumă totală de 5.090.000 lei, reprezentând sumele hotărâte în acest scop de câte 10.000 lei pe zi de întârziere.

Prin această cerere se arată că totalul sumei urmărite provine din daunele cominatorii cuvenite pe timpul dela 2 Iunie 1924, data pronunțării Tribunalului și până la 24 Octombrie 1925, data fixată de urmăritori.

În aceste condițiuni, sechestrul este aplicat de portărei pe lemnele din pădurea societății forestiere Fischer & Co., dar aceasta la 30 Ianuarie 1926, introduce prezenta contestație, prin care cere ridicarea în total a sechestrului și în subsidiar reducerea daunelor moratorii din dublul punct de vedere al timpului și al quantumului zilnic.

Văzând că contestatoarea societate anonimă forestieră, susține pe deoparte că întrucât executarea deciziei Curții de apel a fost suspendată de însăși această instanță, daunele cominatorii nu ar putea curge eventual decât din ziua când recrusul ei a fost respins de Înalta Curte de Casație, iar pe de altă parte că dela această dată a predat în executarea hotărârei către societatea Sticlăria Maxut, mai multe lemne de cât prevedeau „condițiile contractului”, căci în aceste condiții fusese obligată a face predarea.

Văzând că intimata societatea Sticlăria Maxut opune însă că întrucât recursul contestatoarei a fost respins, intră în vigoare hotărârea primei instanțe din 2 Iunie 1924, data de când urmează a fi socotite daunele cominatorii, căci suspendarea a fost acordată pe riscul și răspunderea contestatoarei, care în nici un caz nu i-a predat cantitățile de lemne la care fusese obligată în condițiile contractului.

Având în vedere, că daunele cominatorii au fost pronunțate de către instanțele care au soluționat litigiul de fond, în scopul de a sili pe contestatoarea societate forestieră Fischer, să execute contractul încheiat cu societatea Sticlăria Maxut.

Ca aceste daune, dat fiind scopul lor coercitiv, nu pot curge în principiu decât din ziua când hotărârea pe care o sancționează a devenit definitivă, ceea ce în specie s'ar fi întâmplat la Octombrie 1924, data când s'a respins de către Curte apelul în contra hotărârei Tribunalului, căci numai în ce privește o hotărâre definitivă se pot concepe mijloace de constrângere în scop de executare, în cazul contrar urmând a se lipsi părțile de beneficiul legal al celor două grade de jurisdicțiune.

Văzând că, dacă în principiu daunele cominatorii curg din ziua când hotărârea a cărei executare se urmărește devine definitivă, atunci însă când instanța ultimă de fond, suspendă ea însăși executarea deciziei ei, pe motiv că s'a făcut recurs la Casație și prin dare de cauție, daunele cominatorii nu încep a funcționa, căci aceste daune fiind pronunțate în scop de constrângere, ar fi un nou sens ca instanța care acordă pe deoparte un termen de executare, pe de altă parte și în același timp să menție mijlocul de a sili la acea executare partea care în mod legal a obținut beneficiul suspendării pe baza unei cauții.

Că tocmai această cauție este destinată să asigure

părții în contra căreia s'a obținut suspendarea, o justă despăgubire pentru întârzierea adusă executărei în cazul respingerii recursului.

A decide altminteri, ar însemna să se confunde înțelesul și scopul daunelor moratorii provenind din întârzierea în executare, cu cele cominatorii destinate a sili la efectuarea executărei, pe cei recalctranți. Cele dintâi pot fi datorite în cazul unei întârzieri rezultând dintr'o suspendare legală de executare, pe când cele de al doilea, numai atunci când e vorba de o rezistență de fapt.

Că deci, întru cât recursul societății forestiere Fischer a fost respins la 16 Octombrie 1925, dată până când executarea a fost suspendată, daunele cominatorii urmează a începe să curgă de a doua zi, când partea căzută în proces, dacă ar fi fost diligență trebuia să înceapă executarea.

Văzând că Sticlăria Maxut, atât prin cererea de executare adresată portăreilor Trib. Botoșani la 9 Ianuarie 1926, cât și cu prilejul aplicărei sechestrului în ziua de 26 Ianuarie 1926, nu și-a limitat pretențiile sale pentru daune cominatorii numai până în ziua de 24 Octombrie 1925 inclusiv (limitare făcută pentru motive cari o privesc, dar care se explică din împrejurarea că predarea a început a se efectua abia după acea dată).

Văzând că în mod efectiv, contestatoarea societate forestieră pretinde că a făcut predări de mari cantități de lemne către Fabrica de Sticlărie Maxut, însă că aceste predări nu au început decât la o dată posterioară celei de 24 Octombrie 1924, până când nu s'a predat nimic.

Că, oricât de mari cantități ar fi predat în urma acelei date și cu ori câtă diligență, însă aceste împrejurări nu pot influența întru nimic întârzierea din cele 8 zile din urmă, dintre 17 Octombrie și 24 Octombrie, sancționată cu câte 10.000 lei pe zi de întârziere, ceea ce fa e în total 80.000 lei, din certificatul Primăriei com. Maxut cu data de 21 Februarie 1926, rezultând că cu începere dela 15 Octombrie 1924 și până la data certificatului. Societatea forestieră a predat la alții diferite cantități de lemne, — deci nu s'a găsit în imposibilitate de a face asemenea predări, ceea ce în prim rând trebuie să facă către Societatea de Sticlărie Maxut, conform hotărârei de condamnare.

Văzând că contestatoarea Societatea Forestieră cere în subsidiar reducerea cuantumului daunelor cominatorii și având în vedere, că dacă cuantumul lor nu are încă un caracter definitiv de lucru judecat, dar pe de o parte că o ultimă apreciere asupra lor nu poate avea loc decât odată ce executarea a fost complet efectuată, ceea ce nu este cazul de față și

în orice caz apreciind că în actuala stare de lucruri nu este locul a fi cu nimic reduse.

Văzând că Societatea Maxut mai pune în discuție și lipsa de calitate a coasociatului ei I. Leizerovici de a face declarații care obligă societatea, în special limitarea executării până la data de 24 Octombrie 1925. Că această obiecțiune este cu totul lipsită de seriozitate, întrucât pe de o parte dacă I. Leizerovici nu ar avea calitate de a reprezenta Societatea, Fabrica de Sticlărie, nici un act de executare nu ar putea avea ființă în cazul de față, întrucât tot asociatul I. Leizerovici este acela care în calitate de coasociat și reprezentant al firmei a dresat singur către portăreii Trib. Botoșani cererea din 9 Ianuarie 1926, pentru aplicarea sechestrului, specificând că urmărește daunele cominatorii numai până în ziua de 24 Octombrie 1924 (dată menționată de dânsul și cu prilejul aplicării sechestrului, cum se vede din procesul-verbal al portăreilor Trib. Botoșani cu data de 26 Ianuarie 1926), iar pe de altă parte conform actului de asociație aflat în copie la dosar, aut. de Trib. Ilfov s. n. No. 20844 915 și transcris în registrul de asociație la No. 59/915, în justiție firma este bine reprezentată prin oricare dintre asociații C. Stern, M. Stern, I. Leizerovici.

Văzând că în ce privește sumele lichide din dispoziționalul deciziei ce se urmărește, care se urcă în total la 12.285, că din referatul grefei acestei Curți, pus pe rezumatul de concluzii prezentat de contestațoare, se vede că această sumă a fost depusă efectiv la dispoziția intimatului cu recepisa Administrației Financiare Iași No. 11802/926, aflată în depozitul grefei.

Pentru aceste motive, redactate de D-I Consilier Eug. Petit, admite în parte contestația.

Semnați: M. Ionescu-Ghinea, N. N. Gane, Eug. Petit.

TRIBUNALUL IALOMIȚA S. II

Audiența dela 8 Martie 1926

Președenția D-lui Al. Ștefănescu, președinte

Gheorghe Băra cu Ana și Preotul Mihail D. Chiriță

SENTINȚE JUDECĂTOREȘTI. — CUPRINDEREA LOR. — DACĂ REARĂTAREA SUSȚINERILOR FĂCUTE DE PĂRȚI ATRAGE NULITATEA SENTINȚEI ȘI POATE SERVI DE MOTIV DE CONTESTAȚIE. — ART. 123, 387, 391, 400 ȘI 735 AL. 3 PR. CIVILĂ.

Dacă faptul că într-o sentință judecătorească nu se arată concluziile și susținerile părților, nu poate ridica acelei sentințe valabilitatea ei legală, nici faptul de a nu le comunica debitorului, când o asemenea sentință este rămasă definitivă și pusă în executare, nu poate servi de motiv de contestație la executare.

No. 50. — Respinsă contestația făcută de păritul Gheorghe Băra în contra executării silite a sentinței civile cu No. 253/925 a Trib. Ialomița secția II în proces cu Ana și Preotul Mihail M. Chiriță și Preotul M. Chiriță.

Tribunalul,

Referitor la contestația de față;

Avându-se în vedere formele de executare efectuate de portărele tribunalului în ziua de 14 Ianuarie 1926 și concluziile părților;

Rezultă ca chestie de fapt, următoarea situație:

Prin sentința civilă No. 253/925, a trib. Ialomița secția II, prin care s'a admis apelul contra cărței de judecată civilă No. 23/925, a judecătoriei ocolului Lehliu, Gheorghe Băra din com. Lupșanu, jud. Ialomița, a fost obligat să lase în liniștită posesiune apelantei Ana Preotul Economu Mihail D. Chiriță din orașul Curtea de Argeș, o suprafață de cinci hectare teren arabil din moșia Culcați-Râșvan, jud. Ialomița, și să-i plătească 500 lei cheltueli.

Sentința tribunalului se pune în curs de executare de apelantă. La 4 Februarie 1926, se dresează procesul-verbal de punere în posesie. La 6 Februarie Gh. Băra contestă executarea pe motiv că odată cu somația nu i s'a comunicat copia titlului executoriu, sau mai exact, după cum a susținut în ședință publică, deși i s'a comunicat copia sentinței No. 253/925, care forma titlu executor, nu i s'a comunicat susținerile și apărările sale din ședința de la 6 Noembrie 1925, când s'a pronunțat de tribunal sentința ce se execută, căci aceste susțineri și apărări ale sale, pretinde contestatorul, nu figurau în cuprinsul sentinței, fiind astfel o comunicare nevalabilă, nulă, după prevederile legii, căci titlul nu este complet, când legea îl cere astfel.

Din lucrările dosarului rezultă că debaterile cauzei au avut loc la 28 Octombrie, dată la care tribunalul a amânat pronunțarea la 4 Noembrie și apoi la 6 Noembrie, când s'a dat sentința No. 253/925. Debaterile dela 28 Octombrie au fost consemnate în jurnalul dela acea dată No. 7954, separat întocmit, iar la 6 Noembrie când instanța se pronunță, sentința ce s'a dat și care formează titlul executoriu, fiind și aceasta întocmită separat de jurnalul debaterilor, nu cuprinde susținerile și concluziile părților, ci cuprinde numai mențiunea că concluziile părților sunt arătate în jurnalul din ziua debaterilor cu alte cuvinte debaterile, susținerile și concluziunile părților din proces nu fac un tot, o singură lucrare cu considerentele și dispoziționalul sentinței. Cum investirea s'a pus pe sentința astfel întocmită, jurnalul cu susținerile în cauză ale părților nu s'a comunicat părții.

Contestația este bazată pe art. 123, 387, 391, 400 și 735 al. 3 pr. civ.

Pentru motivele ce urmează contestația de față trebuie să fie respinsă ca neîntemeiată:

Pentru că nearătarea într'o sentință judecătorească a concluziilor și susținerile formulate de părți, nu ridică acelei sentințe valabilitatea ei legală, nici faptul de a nu comunica debitorului, când o asemenea sentință este rămasă definitivă și pusă în curs de executare, susținerile și concluziile părților, nu poate servi de motiv de contestație a executării.

Din combinația art. 387, 391 și 734 al. 3 pr. civ. rezultă că interpretarea ce trebuie dată unui astfel de motiv pe baza căruia se contestă o executare începută și întemeiată pe un titlu executor ce constă dintr'o sentință care nu cuprinde apărările și susținerile părților, trebuie să fie aceea că nulitatea prevăzută de aceste texte de lege, trebuie atașată de formalitățile substanțiale ce trebuie să îndeplinească o hotărâre judecătorească, iar nu de cele care n'au acest caracter, fiind niște formalități accesorii, cum evident că este formalitatea de a trece în corpul sentinței susținerile și apărările fiecăreia din părțile litigante.

Că dacă acestea sunt principiile, în speță nu se poate invoca, pentru admiterea contestației, dispozițiunile art. 735 al. 3 pr. civ. și 387 și 391 acelaș cod, ci în cel mai bun caz pentru contestator, dispozițiile aliniatului al doilea din art. 735 coroborat cu aceleași texte, fiind că nulitatea din aliniatul al treilea al acestui articol, este de ordine publică cum s'a arătat, referindu-se la îndeplinirea unor formalități de care legea condiționează însăși existența hotărârei, însăși valabilitatea ei, iar nulitatea pe care se sprijină contestatorul este de ordine privată. Fiind de ordine particulară, chestiunea prejudiciului ce i s'ar fi cauzat contestatorului prin necomunicarea mijloacelor sale de apărare și susținerile formulate, se pune de la sine nu numai fiindcă o prevede legea în aliniatul 2, ci pentru că se impune în mod logic.

Că dacă necuprinderea în corpul sentinței ce se execută a tuturor mijloacelor și susținerile debitorului, formulate în instanță, nu poate constitui un motiv de recurs, cu atât mai mult nu poate constitui un motiv de contestație, fără a face o analogie între motivele de recurs și cele de contestație, care rămân ambele două căi de atac deosebite și motivele unei căi de atac fiind diferite de motivele celeilalte.

Că, în speță, prejudiciul cerut de lege pe lângă că nu există în fapt, ca să dea naștere unei contestațiuni cu ajutorul căreia, anulând actul, se repară vătămarea, dar nici nu a precizat în ce constă acest prejudiciu, nici nu l'a dovedit într'un mod care, nici nu l'a cerut. Nu l'a cerut fiindcă partea în drept s'a bazat pe aliniatul al treilea din art. 735, care cum s'a văzut, nu se aplică în speță.

Că, încă contestația de față este neîntemeiată și pentru altă considerație, dedusă pe cale de raționament din autoritatea lucrului judecat.

Dacă juridicește ceiace are autoritate de lucru judecat, sunt după o teorie, numai considerentele și dispozitivul, neavând nici o importanță practicană hotărârei, aceiași lipsă de importanță are această practică în ordinea de idei de care este vorba.

Că s'ar mai putea ridica o singură obiecțiune a-nume aceea că necesitatea comunicării susținerilor părților, când este de executat o hotărâre judecătorească, pare a se evidenția atunci când contestația privește înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului.

Și în această contestație sprijinită pe aliniatul prim din art. 400 pr. civ. cuprinsul considerentelor este suficient, fiindcă executându-se o hotărâre a unei instanțe de fond, această instanță discută, satisfăcând o obligație substanțială pe care o prevedea legea pentru valabilitatea unei hotărâri, și în fapt și în drept litigiul, oferă contestatorului astfel posibilitatea în măsură suficientă prin elementele de fapt și de drept cuprinse în considerente să-și susțină contestația pe art. 400 al. I pr. civ.

Că și această obiecție este neîntemeiată.

Că deci contestația lui Gh. Bară nefiind fondată, urmează să fie respinsă ca atare.

Apreciind asupra cheltuelilor de judecată cerute de intimați, tribunalul le fixează la suma de 500 lei, bani pe care contestatorul este obligat a-i remite intimatilor.

Pentru aceste motive, redactate de D-l Al. Ștefănescu, Președintele tribunalului, respinge contestația.

(ss) Al. Ștefănescu, N. Negru.

BIBLIOGRAFIE

A APĂRUT:

Vol. IV (art. 1532—1914) Codul civil

Adnotat cu textul art. corespunzător francez și belgian, cu trimiteri la doctrina franceză și română și jurisprudența complectă dela 1868—1926 de C. Hamangiu, consilier la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu colaborarea în ce privește Doctrina și Jurisprudența mai recentă, a d-lui N. Georgean, judecător de ședință la Trib. Ilfov.

Librăria «Universală» Alcalay & Co., Calea Victoriei, 37.—Prețul Lei 400.